

HÚSVÉT: SZENVEDÉSBEN MEGVÁLTÁS!

– Isten üdvösségterve –

A Szentírás tanúsága szerint a megváltás fogalma Isten üdvösségtervében jelenik meg és annak megvalósulásában bontakozik ki... éspedig Izrael megmentésében az egyiptomi szolgaságból, és Isten tulajdon népévé lettek.

A Bárány vérében minden nemzet népe Isten tulajdonává lett ugyanúgy, amint egykor Izrael a vérrel megpecsételt szövetség révén.

Drága a megváltás! Az oktan áldozati állatok feláldozását felváltja Jézus személyes és önkéntes áldozata.

Az Atya szeretete a világ iránt, amelyért a Fiát adta, a Fiú szeretete az Atya iránt és az emberek iránt, s ez olyan áldozat, amelynél nagyobb nincs. A beteljesített szeretet végső pillanatában jelentette ki teljes igazsággal, hogy beteljesedett... elérte kibontakozása legmagasabb fokát az Atya szeretete, amely megtestesült Jézus emberi szívében.

Jézus azért halt meg szeretetből, hogy közölje az emberekkel, testvéreivel ezt az atyai szeretetet, s ezzel váltotta ki az emberiséget és szerezte vissza Atyjának.

Ma Európában szervezeten folyik az ember büntelenítése. A társadalmi etikett került az erkölcs helyébe, az élet abszolút joga lépett előtérbe minden normatív értékkel szemben.

A kereszténységben született mai Európánk a szabadság torzszülöttje, az istentagadás és vallástalanság csapdájában szenved, jobban bíz a diplomáciában, mint a kegyelem erejében és szívesebben szövetkezik a hatalommal, mint hagyatkozik a Gondviselésre, s lesz kiszolgáltatottja a zsarnokságnak.

A konkrét ember személyiség, ami szabadságot jelent. Szabad viszonyulást az örök emberhez és a tőle független értékekhez.

A konkrét ember ezért mindig birkózást, keresést, tévedést és bukást is jelent, s velük párhuzamosan lelkiismereti vívódást, nyugtalanságot, bánatot, csalódást, tehát szenvedést.

Az embert nem csupán egy módon lehet megváltani szenvedéseitől, ha sikerül személytelenné tenni. Minden haladás-mítosz ilyen paradicsomot ígér mérsékelt helyárrakkal. Csakhogy Krisztus nem azért halt meg, hogy ne legyen többé szenvedés. A kereszt nem a külső paradicsom, hanem a belső mennyország kulcsa.

Érthető, hogy az a világ, amely tagadja a bűnt, ellensége a keresztnek is. A valóság az, hogy Isten szabadnak teremtett minket, de nem függetlennek, Isten képmásának, de nem Istennek. Végső fokon tehát az ember választától függ, hogy az ember által teremtett világban jelen lesz-e az Isten, vagy sem. Törvényei érvényesülnek-e, vagy sem. Van valami igazság az egzisztencialisták szellemes mondásában: Szabadságra vagyunk ítélve. A teremtett szabadság gyökerében ugyanis ott lappang a bűn lehetősége.

Mit tegyünk hát? Fosszuk meg az embert szabadságától, hogy megmentjük a bűntől? Tegyük csorda-lénnyé, mert az állatnak nincs bűne? Ezzel rettenetes árat fizetnénk. Az ember azért titok, mivel szabad. Túl van a racionális világon. Ezért problémáját sem lehet racionális síkon megoldani.

Ha elveszük a szabadságát, nem lesz bűn, de ember

sem lesz. Ha meghagyjuk a szabadságát, bűn lesz, de a bűnbe is belepusztul az ember.

Úgy kell tehát megmenteni a bűntől, hogy szabadsága ne sérüljön.

Krisztus áldozatának titka, hogy egyrészt Istent engeszteli a megtörtént bűnért, másrészt megnyitja a kegyelmek kútját, hogy az ember szabad maradjon, és mégse vétkezzék. Mert az áldozat felülmúlja a rációt, ezért nem tud vele mit kezdeni a mai ember.

A természet selejtez, a szellem viszont áldozatot vállal. Ott a gyöngébbnek pusztulnia kell az erősebbért, itt pedig az értéktelen az, amely képtelen az áldozatra.

Van áldozat magáért az önfeláldozásért, de ennek semmi köze nincs a kereszténységhez. Az áldozat lényege a szeretet. Egyben mégis igaza van: Amilyen az Úr, olyan a szolgálja. Az Úr: „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte”. (Jn 3,16) és a Szolga: „nagyobb szeretete senkinek nincs, mint aki életét adja barátaiért”. (Jn 15,13)

Bármennyire tiltakozik is ellene a gőg, a megoldás mégiscsak a kereszten önmagát áldozó Krisztus.

A kérdés, mi a kereszténység elgondolása ennek a világnak végső jövőjéről? Ebben a kérdésben a kereszténység önértelmezése „feszeng”.

Korunk a fölfelé irányuló transzcendencia helyébe az előremutató transzcendenciát (progresszió) állította. Szinte a végtelenbe tágította a horizontális jövőt. Az embert úgy állítja be, mint aki szakadatlanul képes felülmúlni önmagát és szolgálni képes a jobb és igazságosabb világ határtalan megvalósulását. Ez a látás nem reális, mert a történelem nemcsak haladás, hanem visszaesés is, nemcsak építés, hanem rombolás is, nemcsak szocializálódás, hanem erőszak is. A fejlődéssel nemcsak a jó, hanem a rossz akusztikája is növekszik. Akik a történelemnek ezt az oldalát szenvedik meg, azok földjék a reményt és rezignációba menekülnek.

A keresztény remény vallja, hogy nemcsak előremutató transzcendencia provokálja az ember tevékenységét, hanem van fölfelé mutató transzcendencia is, amely szintén aktivizálja erőinket, s nem engedi, hogy az ember eltérítse a világot végső céljától. Isten legyen a végső cél és ne a bálvány: Pénz, Élvezet, Hatalom! A szellem uralkodjon az anyagon és ne fordítva! A civilizáció ne szakadjon el a kultúrától! Ne az ember legyen a végső fórum, hanem az Isten!

Mindez konkrét és nagyon is evilági program. A megváltásba vetett hitünk, nem megváltás a világtól, hanem megváltás a világgal. Hit a jövőben, ez számunkra hit Jézus Krisztusban!

Húsvét öröme nem tavaszi bódulat, hanem öröm a Szentlélekben, mivel az alapvető rend helyreállott. Isten kibékült az emberrel.

Krisztus nyitott sírjából árad az öröm a földre, bele az emberi szívekbe és általuk a történelembe. Húsz évszázad vihara sem tudta elnémítani az Alleluját!

2024 Húsvétján, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat megalapításának 35. évében, a náciizmus és kommunizmus súlyos örökségének terhével, az életre-váltott halál szent kísérletével néhai Fényes Csillára, (Csilla Freifrau von Boeselager) emlékezve

P. Kozma Imre OH
irgalmasrendi szerzetes
a Magyar Máltai Szeretetszolgálat
alapító elnöke